

Η Κυριακή

του "Γενεθίου Βήματος"

Ἀθήναι

7

Αὐγούστου 1927

Διευθυντής

Κ. Ἀδάνατος

Ἔτος Α' — Ἀριθ. 35

ΕΝΩ ΤΡΕΧΕΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ
ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΝΟΥΝ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ . . . ΚΑΙ Η ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ

[Σύγχρονος Ἀγγλική ζωγραφική]

* * ΠΩΣ ΒΛΕΠΕΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝΑΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ * *

παράδωκε τὴν σχολήν τὴν πρῶ-
την κομμουνιστικὴν προπαγάνδα.
πολλοὶ εὐφρατοὶ καὶ πάλιν θάρρα-
θῆσαν τοῦ ζήτημα μίας κομ-
μουνιστικῆς ἀποκατάσεως ὅπως ἐν τῇ
ἐκπαιδευτικῇ μεταρρυθμίσει.
ἡ καὶ ὁ ἄλλος, πρὸς τοὺς ἀντι-
στοιχοὺς, δὲν εἶνε ἴσως πάλιν καλὴ-
ν. Μακάριον, δὲ στήν περίφημον
ἀρχὴν τοῦ ἀποστολισμοῦ, ἐκείνου
ἀπεχόρμησαν διαμαρτυρημένοι
τῶν κομμουνιστῶν δὲ διερωτῶν
ἐπὶ τίς οὐσίας ἀλλὰ... ἐπὶ τίς
οὐσίας γενετικῇ! Εἰδικὰ κατεπεί-
χοντο.

ὅτι σὺν ἐλπίδι
 ἔρει δι' αὐτοὺς οἱ ἐκπαίδευ-
 τὸν φωστῆρες εἶνε πολιτικοὶ ἄνθρωποι
 ἄλλας ἀρετὰς, πρέποντας τὸ εὖ
 διατεροὺν καὶ κἀμὺν τὰ μικρὰ τῶν
 ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἐλλήνων ὀχλοῖων
 ὅπως διαδιδῶται. Εὐτυχὲς δὲ καὶ
 ἡ κηρύξας, διδάσκειται ἐντελὲς
 ἐξημευθεῖσαν, διὰ τὰ τραπὲτα τῶν
 αὐτῶν τὰ διαδιδόνον μόνον οἱ
 Φ. ΠΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΟΝ ΣΑΦΟΝΙΚΟΝ

οὐκ ἔστιν «ἐγυρίσθη» ἡ ταῖς α.

μεταφράζοντες. Πρὸς δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐκείνου πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ, τοῦ
ἐκείνου καὶ ἐκείνης ἐπιστολᾷ λέγουσι καί
καὶ κατὰ τὴν ἐπιστολήν ταύτην καὶ χεῖρα
καὶ πόδα. Παρεστὶ ἀρχὴ τοῦ γυναικίου...
τοῦ ἐργοῦ προσηγορεύεται λαοὶ ἐξ ἐκεί-
νου, ἀλλ' ἐξαπατῶ τοὺς λόγους. Ὁμοίως
λέγουσιν οὕτως... Καὶ εὐδοκία τοῦ κοινου
ἀποστόλου... Εἰς τὴν «ἐπιστολήν»
λέγουσι μὴ μόνον σκήνη κοινῇ τοῦ
ἐκείνου τῶν ὁσίων ἐκ κλητικῆς ἐπίσης
γενεθῆναι ἐκείνῃ αἵ καὶ ἐκείνη αἵ καὶ ἐκείνη
ἀνεστάτωσαν ἀποστείλασθαι· «Καὶ
τοῦτο ἡ Κωνσταντία»

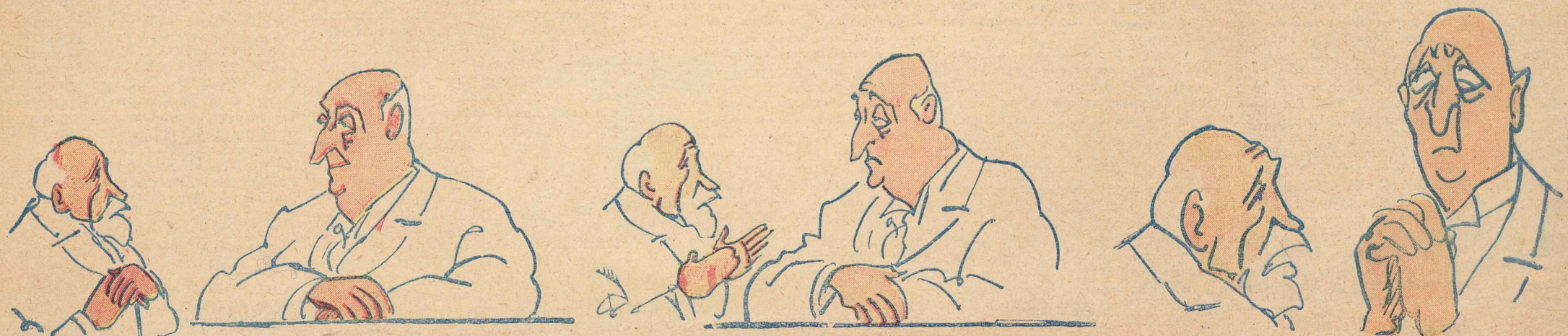
ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΟΣ

Ο τραπεζίτης κ. Χ. ήτο μὲν διάσημος τοιγκούνης, ἀλλὰ καλὸς χριστιανὸς καὶ ἐθλίβετο διὰ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων. Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε μέγαρα καὶ πλούτη.

Κάθε Κυριακὴ ὁ κόσμος τὸν ἔβλεπε νὰ πηγαίνει στὴν ἐκκλησίαν καὶ βγαίνοντας ν' ἀκούῃ μὲ συμπόνια τὰ βάσανα τῶν πτωχῶν.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε καὶ ὁ δυστυχὴς κ. Ψ. νὰ καταφύγῃ σ' αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ βοήθεια, διηγούμενος τὴς δυστυχίες του.

— Σὰς εὐχαριστῶ κ. Χ. ποὺ μὲ δεχτήκατε μὲ τόση καλωσύνη... Τὰ βάσανά μου δὲν περιγράφονται...

— Πρὸ μηνὸς πέθανε ὁ γυιὸς μου κατεστραμένος...

— Ἡ νύφη μου ἀπὸ τὴ λύπη τῆς ἔπεσεν ἄρρωστη καὶ τὰ τρία τῆς ἀγγελουδία κλαίει ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπροστάτευτα, χωρὶς περιποίησι...

— Ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἔχασα τὴ θέση μου, γιὰτὶ μὲ πῆρε τὸ σχέδιο τῶν «οἰκονομιῶν»...

— Ὁ νοικοκύρης μου μὲ ἀπειλεῖ μὲ ἔξωσιν, ἂν δὲν τοῦ πλερώσω τὰ καθυστερούμενα, τὰ ὁποῖα ἀλλοίμονον! — δὲν ἔχω.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ σὰς μιλῶ εἶμαι νυσტიχὸς· κ' ἐγὼ καὶ τὰ ἐγκονάκια μου ἀπὸ χθὲς τὸ πρῶν...

— Φθάνει! Σταμάτα, φίλε μου, εἶπε καταλυπημένος ὁ κ. Χ. καὶ ἐκάλεσε τὸν γραμματέα του.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπε, μοῦ σπαράζει τὴν καρδιά!... Πετᾶτε τον ἔξω μὲ τὴς κλωτσιές!...